

СЛЪНЧЕВАТА ЖЕНИТБА

Преди много години слънцето решило да се ожени.

То си избрало най-хубавата мома отъ едно село и пратило сватове да я искатъ. Родителитѣ на тази хубава мома на драго сърдце се съгласили. И следъ една-две седмици приготовления тръгнаха къмъ слънцето. Съ тѣхъ тръгнало и цѣлото село — хора животни и птици. Тръгнало и всичко живо отъ полето и гората. Бубулечки и мечки, къртици и лисици, щурчета и врабчета, птички и мушички, ежове-таралежове и всичко, което ходи, лети и лази.

Така вървѣли тѣ цѣлъ день. Къмъ голѣма икиндия стигнали до едно дълбоко море. И тамъ спрѣли да си отпочинатъ. Наклали буенъ огънь. Забили тѣпани, засвирили гайди и се почнали луди хора и ржченици.

Всички се хванали да играятъ. Само единъ таралежъ стоялъ на страна омърлушенъ и гледалъ съ тѣга веселитѣ сватбари. Следъ това той започналъ да събира камъни и да ги слага предъ едно магаре.

Следъ като направилъ голѣма купчина, таралежътъ се обърналъ къмъ очуденото магаре и му казалъ:

— Какво ме гледашъ като пукалъ, а не почнешъ да ядешъ отъ къмънитѣ?

Наблизо стояло едно зайче. То чуло думитѣ на таралежа и прихнало да се смѣе. Следъ това се завтекло къмъ сватбаритѣ и, като се превивало отъ смѣхъ, обадило имъ за чутото и виденото.

За мигъ всички гайди и тѣпани млъкнали, хората и ржченицитѣ спрѣли и всички сватбари хукнали къмъ купчината камъни, до която замислени стояли ежътъ и магарето.

